

Teismo praktikos rinkinys

GENERALINIO ADVOKATO
NILO JÄÄSKINEN IŠVADA,
pateikta 2012 m. gruodžio 12 d.¹

Bylos C-201/11 P, C-204/11 P ir C-205/11 P

**Union of European Football Associations (UEFA),
Fédération internationale de football association (FIFA)
prieš**

Europos Komisiją

„Apeliacinis skundas — Televizijos transliacijos — Televizija be sienų — Direktyvos 89/552/EEB 3a straipsnis — Direktyva 97/36/EB — Valstybės narės priemonės dėl itin reikšmingų visuomenei įvykių, kuriems negali būti taikomos išimtinės televizijos transliacijos teisės — Komisijos sprendimas, kuriuo pripažįstama, kad priemonės suderinamos Sąjungos teise — Komisijos teisė kontroliuoti — UEFA Europos futbolo čempionatas — FIFA Pasaulio futbolo taurė — Nuosavybės teisė“

1. Šie apeliaciniai skundai pateikti dėl ginčų, iš esmės susijusių su Europos Komisijos pareigos patikrinti itin reikšmingų valstybės narės visuomenei įvykių sąrašą (toliau – nacionalinis sąrašas), kurį gali sudaryti kiekviena valstybė narė pagal Direktyvos 89/552/EEB² 3a straipsnio 1 dalį, apimtimi.

2. Įvykio įrašymo į nacionalinį sąrašą tikslas yra užtikrinti galimybę didelei visuomenės daliai matyti tiesiogiai transliuojamus ar įrašytus šiuos įvykius, kuriuos transliuoja nemokama televizija. Per tris mėnesius nuo valstybės narės pranešimo Komisija privalo patikrinti, ar nacionaliniu sąrašu nepažeidžiami Sąjungos teisės aktai, ir pranešti apie jį kitoms valstybėms narėms, kad būtų užtikrintas abipusis pripažinimas.

3. Byloje C-201/11 P *Union of European Football Associations* (toliau – UEFA) prašo panaikinti 2011 m. vasario 17 d. Bendrojo Teismo sprendimą byloje *UEFA prieš Komisiją*³, kuriuo Bendrasis Teismas patvirtino Sprendimo 2007/730/EB⁴, kuriame ji pritarė viso UEFA Europos futbolo čempionato (toliau – EURO) įrašymui į Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės (toliau – Jungtinė Karalystė) nacionalinį sąrašą, teisėtumą.

1 — Originalo kalba: prancūzų.

2 — 1989 m. spalio 3 d. Tarybos direktyva dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 298, p. 23; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 1 t., p. 224) su pakeitimais, padarytais 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 97/36/EB (OL L 202, p. 60 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 321).

3 — T-55/08, Rink. p. II-271.

4 — 2007 m. spalio 16 d. Komisijos sprendimas dėl priemonių, kurių ėmėsi Jungtinė Karalystė, pagal Tarybos direktyvos 89/552/EEB 3a straipsnio 1 dalį, suderinamumo su Bendrijos teise (OL L 295, p. 12).

4. Byloje C-204/11 P *Fédération internationale de Football Association* (toliau – FIFA) prašo panaikinti 2011 m. vasario 17 d. Bendrojo Teismo sprendimą byloje *FIFA prieš Komisiją*⁵, T-385/07, kuriuo Bendrasis Teismas patvirtino Sprendimo 2007/479/EB⁶, kuriame ji pritarė visų FIFA Pasaulio futbolo taurės (toliau – Pasaulio futbolo taurė) rungtynių įrašymui į nacionalinį Belgijos Karalystės sąrašą, teisėtumą.

5. Byloje C-205/11 P FIFA prašo panaikinti 2011 m. vasario 17 d. Bendrojo Teismo sprendimą *FIFA prieš Komisiją*⁷, kuriuo Bendrasis Teismas patvirtino Sprendimo 2007/730, kuriame ji pritarė visos Pasaulio futbolo taurės įrašymui į Jungtinės Karalystės nacionalinį sąrašą, teisėtumą.

6. Nors apeliantėmis esančios asociacijos kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis padarė kelias teisės klaidas, Teisingumo Teismui pateiktuose pagrinduose pirmiausia nurodyti du teisiniai klausimai, kuriuos reikia nagrinėti detalčiau. Pirma, turėtų būti aptartos Direktyvos 89/552 su pakeitimais 3a straipsnio aiškinimo problemos. Antra, dėl šių apeliacinių skundų reikia išnagrinėti sporto renginių organizatoriaus teisinę padėtį Sąjungos pagrindinių teisių atžvilgiu.

7. Galiausiai pabrėžtina, kad nacionaliniai sąrašai, kaip jie suprantami pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį, yra aktai, susiję su reikšmingais kultūros ir sporto įvykiais, kurių svarba gerokai didesnė nei futbolas. Valstybių narių sprendimu į juos, be kita ko, įrašyti Belgijoje – Karalienės Elžbietos muzikinio konkurso finalas ir Belgijos dviračių čempionato lenktynės, Jungtinėje Karalystėje – Pasaulio kriketo čempionatas ir Vimbldono teniso finalo rungtynės. Per nacionalinių sąrašų, kurie vertinami kaip visuma, patikrinimo procedūrą Komisijos sprendimų motyvai turi būti vertinami bendrai tam, kad nagrinėjami aktai nebūtų dirbtinai atskirti⁸.

I – Teisinis pagrindas

8. Pagal Direktyvos 97/36⁹ 18 konstatuojamąją dalį:

„<...> svarbu, kad dėl teisės į informaciją valstybės narės galėtų imtis apsaugos priemonių ir užtikrinti visuomenei plačias galimybes sužinoti apie televizijos nušviečiamus šalyje ar už jos ribų vykstančius visuomenei itin reikšmingus įvykius – olimpinės žaidynės, pasaulio futbolo taurės ar Europos futbolo čempionato varžybas; <...> siekdamos šio tikslo valstybės narės išlaiko teisę imtis Bendrijos teisės aktams neprieštaraujančių priemonių, kad galėtų reguliuoti išimties jų jurisdikcijai priklausančių transliuotojų teises transliuoti tokius renginius“.

9. Pagal Direktyvos 97/36 3a straipsnio 1 ir 2 dalis:

„1. Kiekviena valstybė narė gali imtis Bendrijos teisės aktus atitinkančių priemonių, kad užtikrintų, jog jos jurisdikcijai priklausančios transliuotojai, pasinaudodami išimtinėmis teisėmis, įvykių, laikomų itin reikšmingais tos valstybės narės visuomenei, netransliuotų taip, kad žymi tos valstybės narės gyventojų dalis negalėtų matyti tokių tiesiogiai transliuojamų ar įrašytų laidų, kurias transliuoja nepriklausoma [nemokama] televizija. Jei taip atsitinka, tokia valstybė narė sudaro numatomų valstybinių ar nevalstybinių įvykių, kuriuos ji laiko itin reikšmingais visuomenei, sąrašą. Sąrašas turi būti sudaromas

5 — T-385/07, Rink. p. II-205.

6 — 2007 m. birželio 25 d. Komisijos sprendimas dėl Belgijos priemonių, nustatytų remiantis Tarybos direktyvos 89/552/EEB 3a straipsnio 1 dalimi, suderinamumo su Bendrijos teise (OL L 180, p. 24).

7 — T-68/08, Rink. p. II-349.

8 — Šiuo klausimu pažymėtina, kad Belgijos Karalystės nacionaliniame sąrašė yra daugiau nei 20 įvykių, o Jungtinės Karalystės sąrašė jų yra 19. Pripažindamas, kad minėti sąrašai neprivalomi, pažymiu, kad jei kiekviename nacionaliniame sąrašė būtų apie dvidešimt įvykių, Komisija turėtų skirti reikšmingų administracinių išteklių, kad galėtų detalai išnagrinėti visų valstybių narių nacionalinių sąrašų turinį ir pagrindimą.

9 — 1997 m. birželio 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 1997/36/EB, iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (OL L 202, p. 60; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 6 sk., 2 t., p. 321, *toliau – Direktyva 97/36*).

aiškiai, nedviprasmiškai [skaidriai] ir tinkamu laiku. Atlikdama šį darbą, valstybė narė taip pat nusprendžia, ar tuos renginius visus arba jų dalį bus galima matyti tiesiogiai transliuojamus arba, jei to reikėtų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenės labui, bus rodomas viso renginio ar jo dalies įrašas.

2. Valstybės narės nedelsdamos praneša Komisijai apie priemones, kurių jos ėmėsi ar ketina imtis pagal 1 dalį. Per tris mėnesius nuo pranešimo dienos Komisija patikrina, ar tos priemonės nepažeidžia Bendrijos teisės aktų, ir praneša apie jas kitoms valstybėms narėms. Ji taip pat turi sužinoti komiteto, įsteigto pagal 23a straipsnio nuostatas, nuomonę. Paskui informacija apie taikomas priemones yra paskelbiama *Europos Bendrijų oficialiajame leidinyje*, ir ne rečiau kaip kartą per metus paskelbiamas bendras valstybėse narėse taikomų priemonių sąrašas. <...>“

II – Procesas Bendrajame Teisme, skundžiami sprendimai ir procesas Teisingumo Teisme

10. Minėtu Sprendimu *UEFA prieš Komisiją* (T-55/08) Bendrasis Teismas atmetė visus dėl Sprendimo 2007/730 UEFA pateiktus pagrindus. Minėtais sprendimais *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07 ir T-68/08) Bendrasis Teismas atmetė visus pagrindus, kuriuos FIFA pateikė atitinkamai dėl sprendimų 2007/479 ir 2007/730.

11. 2011 m. balandžio 27 d. Teisingumo Teismo kanceliarijai pateiktu apeliaciniu skundu byloje C-201/11 P UEFA prašo Teisingumo Teismo panaikinti minėtą Sprendimą *UEFA prieš Komisiją*, iš dalies panaikinti Sprendimą 2007/730 ir nurodyti Komisijai padengti išlaidas. 2012 m. balandžio 28 d. Teisingumo Teismo kanceliarijai pateiktais apeliaciniais skundais bylose C-204/11 P ir C-205/11 P, FIFA Teisingumo Teismo prašo, kiek tai susiję su priimtinumu, patvirtinti minėtus sprendimus *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07 ir T-68/08), panaikinti šiuos sprendimus, kiek juose pritariama atitinkamai „normalių“ Pasaulio futbolo taurės rungtynių įrašymui į Belgijos Karalystės nacionalinį sąrašą ir „normalių“ Pasaulio futbolo taurės rungtynių įrašymui į Jungtinės Karalystės nacionalinį sąrašą, priimti galutinį sprendimą pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 61 straipsnį ir nurodyti Komisijai padengti FIFA bylinėjimosi išlaidas, patirtas pirmojoje instancijoje ir šiuose apeliaciniuose procesuose.

12. UEFA, FIFA, Komisija, Jungtinės Karalystės vyriausybė ir Belgijos vyriausybė pateikė rašytines pastabas ir dalyvavo 2012 m. rugsėjo 13 d. įvykusiame posėdyje.

III – Bendros pastabos dėl trijų apeliacinių skundų

13. Pagrindinis teisinis klausimas, kuris keliamas Teisingumo Teismui pateiktose bylose, susijęs su Komisijai suteiktos teisės kontroliuoti pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį sampratą, kildinama iš diskrecijos modelio, taikomo įvairiais sprendimų priėmimo lygiais Sąjungos teisėje. Kitas bendras ir tinkamas visiems trims apeliaciniais skundams klausimas susijęs su tariamu nuosavybės teisės pažeidimu. Pirmiausia siūlau išsiaiškinti šiuos aspektus, kad vėliau būtų galima išnagrinėti likusius trijų apeliacinių skundų pagrindus.

A – Dėl Komisijos kontrolės pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį pobūdžio ir šios nuostatos apimties išaiškinimo

14. Pirmiausia priminsiu, kad direktyva yra privaloma kiekvienai valstybei narei, kuriai ji skirta, rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijos pasirenka formą ir būdus šiam rezultatui pasiekti. Kalbant apie pakeistos Direktyvos 89/552 paskirtį, reikia priminti, kad jos pagrindinis tikslas yra užtikrinti laisvą televizijos laidų transliaciją¹⁰. Atsižvelgiant į tai, pakeista Direktyva 89/552 iki galo nesuderina jos apimamą sritį reglamentuojančių taisyklių, o nustato minimalius reikalavimus iš Sąjungos transliuojamoms laidoms, kurias galima priimti Sąjungos valstybėse narėse¹¹.

15. Be to, pažymėtina, kad pakeista Direktyva 89/552 grindžiama valstybės narės, iš kurios transliuojamos audiovizualinių programų laidos, vykdomos kontrolės principu¹². Atsižvelgiant į tai, pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio nuostatos yra speciali norma, pagal kurią valstybėms narėms suteikiami įgaliojimai sudaryti nacionalinius sąrašus ir pagal kurią transliavimo į kitą valstybę atveju reikalaujama kontroliuoti, kad jų jurisdikcijai priklausančios televizijos transliuotojai užtikrintų numatomų itin reikšmingų visuomenei įvykių transliacijų prieinamumą kitos valstybės narės auditorijai šioje kitoje valstybėje narėje.

16. Pagal Direktyvos 97/36 18 konstatuojamąją dalį remdamosi teisės į informaciją apsauga ir visuomenės plačių galimybių sužinoti televizijos nušviečiamus vykstančius visuomenei itin reikšmingus įvykius užtikrinimu valstybės narės turi kompetenciją, leidžiančią reglamentuoti tokių įvykių išimtinės transliacijos teises.

17. Konkrečiai kalbant, iš pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio 1 dalies aiškiai matyti, kad tik valstybė narė turi kompetenciją sudaryti nacionalinį sąrašą siekdama užtikrinti minėtų laidų transliavimą per nemokamą televiziją, su sąlyga, kad apie sąrašą pranešama Komisijai. Taigi šioje nuostatoje reglamentuojami atitinkamai Komisijos ir valstybių narių vaidmenys priimant nacionalinius sąrašus, t. y. kompetencijos paskirstymo tarp jų klausimas.

18. Vadinas, pagal pakeistą Direktyvą 89/552 valstybės narės turi tam tikrą diskreciją pasirinkti priemones, kurios, atsižvelgiant į visumą nacionalinių kultūrinių ir socialinių ypatumų, jų manymu, yra tinkamiausios pasiekti šia direktyva reikalaujamą rezultatą. Konkrečiai kalbant, pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsniu nacionalinėms institucijoms pripažįstama diskrecija sudaryti nacionalinį sąrašą, tačiau šie įgaliojimai turi būti įgyvendinami nepažeidžiant minėto pakeistos Direktyvos 89/552 tikslo, laikantis direktyvoje nustatytų procedūrinių reikalavimų. Taip pat minėtos direktyvos 21 konstatuojamojoje dalyje¹³ nustatyti tam tikri kriterijai, į kuriuos turi būti atsižvelgta pripažįstant įvykį itin reikšmingu, kad jis būtų įrašytas į nacionalinį sąrašą. Vis dėlto tai labiau aksiologinio pobūdžio kriterijai, kurie atspindi su atitinkamos valstybės narės gyventojų tradicijomis ir poreikiais susijusius ypatumus.

10 — Kaip Teisingumo Teismas pripažino 1995 m. vasario 9 d. Sprendime *Leclerc-Siplec* (C-412/93, Rink. p. I-179, 28 punktas) ir 1997 m. liepos 9 d. Sprendime *De Agostini ir TV-Shop* (C-34/95-C-36/95, Rink. p. I-3843, 3 punktas), pagrindinis Direktyvos 89/552, kuri buvo priimta remiantis EB sutarties 57 straipsnio 2 dalimi (po pakeitimo – EB 47 straipsnio 2 dalis) ir EB sutarties 66 straipsniu (po pakeitimo – EB 55 straipsnis), tikslas – užtikrinti laisvą televizijos programų transliavimą.

11 — Žr. 2009 m. kovo 5 d. Sprendimą *UTECA* (C-222/07, Rink. p. I-1407, 19 punktas ir jame nurodyta teismo praktika) ir 2011 m. rugsėjo 22 d. Sprendimą *Mesopotamia Broadcast* (C-244/10 ir C-245/10, Rink. p. I-8777, 34 punktas).

12 — Minėto Sprendimo *Mesopotamia Broadcast* 35 punktas.

13 — „kadangi itin reikšmingi visuomenei įvykiai šioje direktyvoje turėtų atitikti tam tikrus kriterijus, t. y. jie turėtų būti ypatingi, visą Europos Sąjungos visuomenę arba atskiros valstybės narės visuomenę, arba ženkliai atskiros valstybės narės visuomenės dalį dominantys reiškiniai, kuriuos iš anksto rengia organizatoriai, turintys teisinę galią parduoti su tuo renginiu susijusias teises“.

19. Mano manymu, tai reiškia, kad valstybių narių diskrecijos sudaryti nacionalinius sąrašus įgyvendinimo kontrolė, kurią Komisija įgaliota vykdyti, apsiriboja tik patikrinimu, ar nėra akivaizdžios vertinimo klaidos. Todėl Komisija ypač privalo patikrinti nacionalinių sąrašų sudarymo procedūrą atsižvelgdama į skaidrumo ir aiškumo kriterijus. Be to, Komisija privalo užtikrinti, kad nacionaliniuose sąrašuose nebūtų numatytos platesnės pagrindinių laisvių išimtys, nei leido Sąjungos teisės aktų leidėjas, priėmęs pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį. Komisija taip pat turi tikrinti nacionalinius sąrašus atsižvelgdama į bendruosius principus, kaip antai, draudimą diskriminuoti dėl pilietybės. Vis dėlto, mano nuomone, akivaizdu, kad Komisijos kontrolė turi būti objektyvi ir ribotos apimties.

20. Šiuo klausimu pažymėtina, kad panašus modelis, susijęs su daugiapakopiu sprendimų priėmimo procesu, taip pat taikomas ir kitose Sąjungos teisės srityse, kaip antai, valstybės pagalbos ir, konkrečiai kalbant, bendros ekonominės svarbos paslaugų pagal SESV 108 straipsnį sritis. Iš tiesų kontrolė, kurią Komisija įgaliota vykdyti tikrindama nacionalinius sprendimus, nustatančius bendros ekonominės svarbos paslaugas, apsiriboja tik patikrinimu, ar nėra akivaizdžios vertinimo klaidos¹⁴. Pagal analogiją taip pat gali būti nurodyta aplinkosaugos teisė ir kompetencijos paskirstymas tarp valstybių narių ir Komisijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos leidimų sistemos srityje¹⁵.

21. Nagrinėjamu atveju Sąjungos teisės aktų leidėjo valia suteikti Komisijai tik nacionalinių sąrašų atitikties kontrolės teisę, o ne teisę pakeisti ar suvienodinti, kuri apimtų teisę jai pačiai sudaryti nacionalinį sąrašą remiantis nacionaliniais pasiūlymais, taip pat matyti iš Direktyvos 97/36 parengiamųjų dokumentų.

22. Antai, per svarstymą Taikinimo komitete itin reikšmingų įvykių nekoduotas prieinamumas Europos Parlamento pripažintas prioritetiniu¹⁶. Priimtas kompromisinis sprendimas paremtas piliečių interesų apsaugos principu, nes valstybės narės gali sudaryti nacionalinius sąrašus, kuriuos, pranešus Komisijai, tarpusavyje pripažįsta kitos valstybės narės, kartu išsipareigodamos saugoti nekoduotą ir nemokamą retransliaciją ir, „jei to reikėtų arba dėl objektyvių priežasčių taip būtų geriau visuomenės labui“¹⁷, įrašą. Iš tiesų Komisijos atliekamas patikrinimas yra pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio 3 dalyje numatytos abipusio pripažinimo procedūros pirminis etapas.

23. Be to, pažymėtina, kad Direktyva 2007/65/EB¹⁸ modernizuojant galiojančias normas, siekiant atsižvelgti į technologijų ir komercinę pažangą Europos audiovizualiniame sektoriuje, valstybių narių sudaromų nacionalinių sąrašų mechanizmas buvo paliktas nepakeistas¹⁹.

24. Taip pat svarbu pažymėti, kad pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio 2 dalyje numatyta galimybė prireikus nustatyti, ar renginio rūšis patenka į direktyvos taikymo sritį taikant vadinamąją „komitologijos“ procedūrą, numatytą Direktyvos 97/36 23a straipsnyje. Pagal šią nuostatą įsteigtas ryšių komitetas leidžia surengti reguliarias konsultacijas ir pasitarimus su visais televizijos transliacijų rinkos dalyviais.

14 — 2008 m. vasario 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *BUPA ir kt. prieš Komisiją* (T-289/03, Rink. p. II-81, 220 punktas).

15 — 2012 m. kovo 29 d. Sprendimas *Komisija prieš Estiją* (C-505/09 P, 49 ir paskesni punktai).

16 — Dokumentas 1995/0074(COD-10/06/1997). Tekstas priimtas per trečiąją svarstymą.

17 — 1997 m. birželio 3 d. ataskaita dėl bendro Pasiūlymo, kuriam pritarė Taikinimo komitetas, dėl Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos, iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 89/552/EEB dėl valstybių narių įstatymuose ir kituose teisės aktuose išdėstytų nuostatų, susijusių su televizijos programų transliavimu, derinimo (C4-0203/97-95/0074(COD)).

18 — 2007 m. gruodžio 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva, iš dalies keičianti Direktyvą 89/552 (OL L 332, p. 27).

19 — Žr. Direktyvos 2007/65 3j straipsnį.

25. Tai reiškia, kad priimdama sprendimus Komisija jokių būdu negali apsiriboti automatiniu nacionalinių sąrašų patikrinimu. Atvirkščiai, ji privalo, neviršydama savo diskrecijos ribų, laikytis, be kita ko, gero administravimo principo, nuo kurio neatskiriama kompetentingos institucijos pareiga rūpestingai ir nešališkai ištirti visas nagrinėjamam atvejui svarbias aplinkybes²⁰. Tačiau atlikus tokią kontrolę neatmestina, kad jos sprendimuose vartojamos formuluotės gali identiškai kartotis, jei kriterijai, į kuriuos atsižvelgdama Komisija patikrina, ar nėra akivaizdžios vertinimo klaidos, yra nepasikeitę.

26. Be to, reikia priminti teismo atliekamos tokių Komisijos sprendimų, kaip antai nagrinėjamų pagrindinėje byloje, kontrolės apimtį.

27. Iš tiesų, atsižvelgiant į tai, kad teisė, kurią turi Komisija atlikdama nacionalinių sąrašų patikrinimą, yra ribota, Bendrojo Teismo atliekama Komisijos vertinimo kontrolė negali peržengti tų pačių ribų. Todėl ši kontrolė būtinai turi išlikti ribota ir apsiriboti nustatymu, ar Komisija teisingai konstatavo, kad yra akivaizdi valstybės narės padaryta klaida arba atmetė tokios klaidos buvimą. Be to, Bendrojo Teismo atliekama kontrolė turi apimti patikrinimą, ar Komisija laikėsi proceso ir motyvavimo taisyklių, ar faktai iš esmės teisingi, ar nėra akivaizdžios vertinimo klaidos ir ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais²¹.

28. Galiausiai, kalbant apie klausimus, susijusius su galimais pagrindinių teisių vidaus rinkoje apribojimais, kurie šiuo atveju keliami Teisingumo Teismui pateiktuose apeliaciniuose skunduose, manau, kad naudinga priminti kelias bendro pobūdžio pastabas, susijusias su pakeistos Direktyvos 89/552 turiniu.

29. Pirmiausia, nors pakeistos Direktyvos 89/552 tikslas yra sukurti teisinį pagrindą televizijos transliavimo veiklai vidaus rinkoje, panašu, kad priėmęs aptariamą direktyvą 3a straipsnio nuostatas Sąjungos teisės aktų leidėjas siekė suderinti laisvės teikti paslaugas televizijos programų transliavimo srityje tikslą su tikslu apsaugoti teisę į informaciją atsižvelgiant į valstybių narių kultūrinius skirtumus.

30. Taigi iš pakeistos Direktyvos 89/552 bendros logikos aišku, kad dėl priežasčių, susijusių su itin reikšmingų visuomenei įvykių laisvu prieinamumu didelei visuomenės daliai, buvo pripažinta apribojimo, atsirandančio dėl to, kad valstybės narės reglamentuoja naudojimąsi išimtinėmis tokių įvykių transliacijos teisėmis, galimybė. Iš tiesų dėl tam tikrų įvykių įrašymo į nacionalinį sąrašą pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį gali būti apribota televizijos transliuotojų laisvė teikti paslaugas.

31. Taigi akivaizdu, kad laisvės teikti paslaugas apribojimas suprantamas kaip natūralus valstybėms narėms suteiktos teisės sudaryti nacionalinius sąrašus padarinys. Todėl reikia pripažinti, kad ši apribojimą Sąjungos teisės aktų leidėjas numatė kaip būtiną siekiant užtikrinti galimybę didelei visuomenės daliai sužinoti apie itin reikšmingus visuomenei įvykius, kaip tai suprantama pagal pakeistą Direktyvą 89/552. Jis laikytinas pagrįstu ir todėl proporcingu, su sąlyga, kad valstybės narės laikosi nacionaliniams sąrašams sudaryti nustatytų reikalavimų, o tai privalo patikrinti Komisija.

32. Iš tiesų, kadangi teisės aktų leidėjas pats įvertino apribojimo, kaip tinkamos priemonės siekiant užtikrinti teisę į informaciją, proporcingumą, Komisijai tenkantis uždavinys apsiriboja patikrinimu, ar sudarydamos nacionalinius sąrašus valstybės narės neviršijo pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnyje numatytos kompetencijos ribų, t. y. patikrinti ne tik šių sąrašų sudarymo nacionalinę procedūrą, bet ir tai, ar nurodyti įvykiai gali būti laikomi itin reikšmingi visuomenei.

20 — Žr., be kita ko, 1991 m. lapkričio 21 d. Sprendimą *Technische Universität München* (C-269/90, Rink. p. I-5469, 14 punktas).

21 — Pagal analogiją žr. minėtą Sprendimą *BUIPA prieš Komisiją*.

B – Dėl nuosavybės teisės

33. Antras reikšmingas šių apeliacinių skundų aspektas susijęs su nuosavybės teisės sporto varžybų organizavimo srityje klausimu. Iš tiesų transliacijos teisės yra pagrindinis profesionaliojo sporto Europoje pajamų šaltinis, todėl sporto sektoriaus ir žiniasklaidos ryšių klausimams teikiama vis didesnė reikšmė. UEFA ir FIFA savo rašytinėse pastabose ir per posėdį iškelė nuosavybės teisės pažeidimo šiuo aspektu klausimą. Atsižvelgiant į sporto renginių organizatoriaus padėties ypatumus, reikia kelti klausimą dėl teisių, kurias jos teigia esant ir kurios, jų teigimu, pažeidžiamos, pobūdžio, kad vėliau būtų galima išnagrinėti dėl to atsirandančias teises pasekmes.

34. Nagrinėjamu atveju aišku, kad UEFA ir FIFA, kaip Europos ir tarptautiniam futbolui vadovaujančios institucijos, yra pavyzdinės organizacijos šioje sporto srityje. Abiem organizacijoms priklauso įvairios intelektinės nuosavybės teisės, užtikrinančios pajamas, kurias jos skiria didelio masto sporto renginiams finansuoti ir skatinti ilgalaikį sporto vystymąsi²².

35. Tačiau Bendrajame Teisme UEFA ir FIFA nurodė, kad iš televizijos transliacijos teisių, kurios išimtinai priklauso joms, negauna pajamų, nes tokiu sandoriu suinteresuotų asmenų ratas tampa iš esmės ribotas²³. Teisingumo Teisme jos teigia, kad toks jų nuosavybės teisės apribojimas yra nepagrįstas, todėl Bendrojo Teismo sprendime padaryta teisės klaida.

36. Pirmiausia, jei reikėtų išnagrinėti tariamą pažeidimą atsižvelgiant į dviejų nagrinėjamų valstybių narių nacionalinę teisę, pažymėtina, kad jokia apsauga, kylanti iš nuosavybės teisės sampratos, minėtoms organizacijoms negali būti savaime suteikta. Iš tiesų, kaip tai patvirtino Jungtinės Karalystės ir Belgijos vyriausybės atstovai, nors nuosavybės teisės samprata apima ir *jus in re*, ir intelektinės nuosavybės teises, UEFA ir FIFA negali ja remtis prieš trečiuosius asmenis²⁴. Taip aiškinamiems Bendrajam Teismui jų pateiktiems teiginiais negali būti pritarta, todėl pagrindai, kuriais ginčijami Bendrojo Teismo motyvai šiuo aspektu, yra netinkami. Pagal taikytiną nacionalinę teisę situacija būtų kitokia, jei sporto renginių organizatoriams būtų užtikrinta išimtinė teisė, kurios tikslas – sporto renginių naudojimas. Iš tiesų taip yra kai kuriose valstybėse narėse ir trečiosiose valstybėse²⁵.

37. Be to, kadangi savo rašytinėse pastabose UEFA ir FIFA pasirinko su pagrindinėmis teisėmis susijusia apsauga, reikia priminti, kad pagal Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos (toliau – Chartija) 17 straipsnį „kiekvienas turi teisę valdyti teisėtai įgytą nuosavybę, ja naudotis, disponuoti ir palikti paveldėtojams. <...> Intelektinė nuosavybė turi būti saugoma“. Šio straipsnio paaiškinimuose nurodoma, kad jis atitinka Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijos 1 protokolo 1 straipsnį (toliau – 1 protokolą). Dėl to darytina išvada, kad remiantis tuo, kas numatyta Chartijos 52 straipsnio 3 dalyje, pagal Chartijos 17 straipsnį saugomos nuosavybės teisės esmė ir taikymo sritis tokia pati kaip nustatyta Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvencijoje²⁶.

22 — Ši intelektinė nuosavybė iš esmės sudaryta iš registruotų prekių ženklų (EURO 2012, FIFA WORLD CUP, BRAZIL 2014), dizaino ir autorių teisių į tokius kūrinius, pavyzdžiui, be kita ko, varžybų oficiali iškaba ir oficiali emblema.

23 — Žr. minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 174 punktą ir minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) 132 ir 136 punktus.

24 — Per posėdį Jungtinės Karalystės atstovas patvirtino, kad renginio organizatorius yra sudaręs prieigos sutartį, kurioje numatyta, kas gali turėti prieigą prie renginio ir kaip jis gali būti rodomas, filmuojamas ir pan. Tačiau pagal Jungtinės Karalystės teisę sporto renginių organizatorius neturi nuosavybės teisės, jam užtikrinančios išskirtinumą trečiųjų asmenų atžvilgiu, kiek tai susiję su renginio naudojimu komerciniais tikslais. Žr. S. Gardiner „Sports Law“, p. 400 ir paskesni.

25 — Kaip pavyzdį reikia paminėti Prancūzijos sporto kodekso L333-1 straipsnį, pagal kurį sporto federacijos ir sporto renginių organizatoriai turi sporto renginių ar rungtynių, kuriuos organizuoja, naudojimo teisę. Vis dėlto tos teisės apimtis ir turinys nėra aiškiai apibrėžti. Žr. A. Wise ir B. Meyer „International Sports Law and Business“, Kluwer, 1997, p. 1811–1830.

26 — Žr. generalinio advokato Y. Bot išvadą šiuo metu Teisingumo Teisme nagrinėjamoje byloje *Sky Österreich*, (C-283/11, 28 punktą), kuri vis dėlto susijusi su atskira intelektinės nuosavybės teisių apribojimo problema.

38. Priminsiu, kad 1 protokolo 1 straipsnio paskirtis atitinka tikslą apsaugoti asmenį nuo bet kokio valstybės kėsimosi į jo nuosavybę²⁷. Pagal Europos Žmogaus Teisių Teismo praktiką asmuo, teigiantis, kad nuosavybės teisė pažeista, turi įrodyti tokios teisės egzistavimą²⁸. Be to, nuosavybės sąvoka pagal Europos žmogaus teisių ir pagrindinių laisvių apsaugos konvenciją neturi vieningo teisinio turinio. Todėl ši sąvoka turi būti apibrėžta atsižvelgiant į Europos Žmogaus Teisių Teismo, kuris ją aiškina plačiai, praktiką. Antai, nuosavybės sąvoka „gali apimti „esamą turtą“, taip pat turtines vertybes, įskaitant kai kuriais aiškiai nustatytais atvejais reikalavimo teises“²⁹. Remiantis klasikiniu požiūriu nuosavybės teisė pagal 1 protokolo 1 straipsnį apima *jus in re, jus ad personam* ir intelektinės nuosavybės teises.

39. Vis dėlto primintina, kad, kaip nusprendė Teisingumo Teismas sujungtose bylose *FAPL ir Murphy*, sporto rungtynės, įskaitant futbolo rungtynes, nelaikomos intelektualiais kūriniais ir negali būti saugomos pagal autorių teisę. Be to, akivaizdu, kad Sąjungos teisė jų nesaugo pagal jokią kitą teisę intelektinės nuosavybės srityje³⁰.

40. Taigi apeliančių situacija pagal Chartiją atitinka UEFA ir FIFA padėtį, kurioje jos faktiškai ir teisiškai atsidūrė, pirma, sudarydamos sutartis, be kita to, su sportininkais, žiūrovais, sporto klubais ir radijo transliuotojais, antra, vykdydamos patekimo į stadionus pagal sutartis, sudarytas su jų savininkais, kontrolę, taip pat kontroliuodamos juose naudojamą įrangą.

41. Kadangi „nuosavybės“ sąvokos aiškinimas pagal 1 protokolo 1 straipsnį nepriklauso nuo formalaus kvalifikavimo pagal vidaus teisę ir yra platesnio pobūdžio³¹, mano nuomone, UEFA ir FIFA teisinė padėtis gali būti prilyginta nuosavybės teisei, kaip ji suprantama pagal 1 protokolą³². Tokios teisinės padėties buvimas, mano manymu, preziumuojamas pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį, taip pat pagal Direktyvos 97/36 21 konstatuojamąją dalį³³. Taigi valstybės nustatomas jų teisių įgyvendinimo apribojimas yra valdžios institucijos kėsintis į jų nuosavybę³⁴.

42. Todėl nors Bendrasis Teismas, nesvyruodamas pripažinęs, kad egzistuoja teisė, kurios pažeidimu UEFA ir FIFA remiasi teisme, teisingai nenustatė jos pobūdžio, jis pagrįstai atmetė jų reikalavimus remdamasis teismų praktika, susijusia su apribojimais, kurie gali būti nustatyti naudojimuisi nuosavybės teise, taip pat teisei nekliudomai užsiimti ekonomine veikla pagal Sąjungos teisę³⁵.

43. Iš tiesų, atsižvelgiant į iš pakeistos Direktyvos 89/552 kylančių interesų pusiausvyrą, man atrodo, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas turi teisę nustatyti nuosavybės teises, kuria remiasi UEFA ir FIFA, apribojimus arba remdamasis kito asmens pagrindinėmis teisėmis, kaip antai teise į informaciją, arba remdamasis bendruoju interesu. Be to, pažymėtina, kad nagrinėjamu atveju pripažinta teisė gerokai nutolusi nuo pagrindinės nuosavybės teisės sampratos, susijusios su apsauga nuo įstatymų leidėjo kėsimosi. Tačiau pagal Teisingumo Teismo praktiką, net kai intelektinės nuosavybės teisės yra pripažįstamos, teisių turėtojams negarantuojama galimybė reikalauti kuo didesnio atlyginimo³⁶. Be to, kadangi teisė, kurios egzistavimą pripažinti reikalauja UEFA ir FIFA, neapibrėžta nei nacionalinės teisės aktuose, nei Sąjungos teisės aktuose, jos taikymo sritis iš esmės priklauso nuo nuostatų, apibrėžiančių jos ribas, kaip antai pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnis.

27 — Žr. EŽTT sprendimo *Broniowski prieš Lenkiją* (Peticija Nr. 31443/96) 143 ir 144 punktus.

28 — Žr. EŽTT sprendimo *Pištárová prieš Čekijos Respubliką* (Peticija Nr. 73578/01) 38 punktą.

29 — Žr. EŽTT sprendimo *Drăon prieš Prancūziją* (Peticija Nr. 1513/03) 65 punktą.

30 — 2011 m. spalio 4 d. Sprendimas *Football Association Premier League ir kt.* (C-403/08 ir C-429/08, Rink. p. I-9083, 98 ir 99 punktai).

31 — Žr. EŽTT sprendimo *Iatridis* (Peticija Nr. 31107/96) 54 punktą.

32 — Kalbama apie panašų atvejį į tai, ką priimta vadinti teise į *goodwill*, kuri buvo pripažinta „nuosavybe“ pagal 1 protokolą. Žr. EŽTT sprendimo *Van Marles ir kiti* (Peticija Nr. 8543/79) 39–41 punktus.

33 — Žr. minėto Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* 103 punktą.

34 — Pagal analogiją žr. EŽTT sprendimo *Beyeler* (Peticija Nr. 33202/96) 98 ir paskesnius punktus.

35 — Žr. minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 179 ir 180 punktus; minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) 139 ir 140 punktus ir minėto Sprendimo byloje *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 142–144 punktus.

36 — Žr. minėto Sprendimo *Football Association Premier League ir kt.* 108 punktą.

44. Todėl Sąjungos teisės aktų leidėjo vertinimas, išdėstytas pakeistoje Direktyvoje 89/552, pagal kurią sporto renginių organizatoriaus teisės išimtinis pobūdis gali būti apribotas, mano manymu, nėra trukdymas nekludomai naudotis nuosavybe ar neteisėta naudojimosi nuosavybe kontrolė, kaip tai suprantama pagal 1 protokolą³⁷.

45. Taigi šiuose apeliaciniuose skunduose nurodytus pagrindus reikia nagrinėti atsižvelgiant į šias pastabas.

IV – Apeliacinis skundas byloje C-201/11 P

A – Dėl pirmojo pagrindo byloje C-201/11 P

46. Pirmojo pagrindo pirma dalimi UEFA kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis padarė teisės klaidą, nes taikė reikalavimus, numatytus pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio 1 ir 2 dalyse. Konkrečiai kalbant, UEFA nurodo minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 94 punktą ir tvirtina, kad Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog aiškos ir skaidrios procedūros reikalavimas nėra skirtas įpareigoti ir neįpareigoja nacionalinės institucijos išdėstyti priežastis, dėl kurių ji nesilaikė nuomonių ar pastabų, kurios jai buvo pateiktos per konsultacinę procedūrą.

47. Pirmiausia pastebėtina, kad tą minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 94 punktą apima argumentai, Bendrojo Teismo pateikti ankstesniuose punktuose, kuriuose jis siekė apibūdinti nacionaliniu lygiu rengiamas procedūras nacionaliniam sąrašui sudaryti. Antai aptariamo sprendimo 90 ir 91 punktuose jis teisingai pažymėjo, kad tokios procedūros turi būti pagrįstos objektyviais, iš anksto suinteresuotiems asmenims žinomais kriterijais, kad būtų išvengta savavališko pasinaudojimo diskrecija, kuria disponuoja valstybės narės³⁸. Be to, teismas priminė, jog aiškumo ir skaidrumo reikalavimas taip pat suponuoja, kad būtų nurodyta kompetentinga institucija ir sąlygos, kuriomis suinteresuoti asmenys gali pateikti savo pastabas.

48. Atsižvelgiant į Direktyvos 89/552 3a straipsnio išaiškinimą, susijusį su Komisijos teisės apimtimi, kuri išdėstyta šios išvados 14–25 punktuose, Bendrojo Teismo argumentams turi būti pritarta.

49. Be to, svarbu pripažinti, kad nepateikusi tikslų ir konkrečių argumentų, susijusių su Bendrojo Teismo motyvuose tariamai esančia klaida, ir pacitavusi tik atskirą minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* punktą, UEFA iš esmės pakartojo kritiką, kurią jau pateikė Bendrajam Teismui pirmojoje instancijoje dėl Sprendimo 2007/730, teigdama, kad Jungtinės Karalystės kultūros, žiniasklaidos ir sporto ministras atmetė kelių konsultacinių grupių artimas viena kitai nuomones per jo vykdytą procedūrą. Beje UEFA nurodo, kad, jos nuomone, Bendrasis Teismas turėjo priimti sprendimą dėl Jungtinės Karalystės nacionalinio sąrašo.

50. Tačiau apeliaciniame skunde turi būti aiškiai nurodyti Bendrojo Teismo sprendimo, kurį prašoma panaikinti, ginčijami elementai, taip pat teisiniai argumentai, kuriais konkrečiai grindžiamas šis prašymas. Apeliacinio skundo pagrindas, kuriame nepateikiami argumentai, kuriais remiantis specialiai siekiama identifikuoti skundžiamame sprendime padarytą klaidą, ir tik pakartojami Bendrajame Teisme jau pateikti argumentai, neatitinka šio reikalavimo. Iš tiesų toks pagrindas yra prašymas paprasčiausia peržiūrėti Bendrojo Teismo nagrinėtą pagrindą, o tai nepatenka į Teisingumo Teismo kompetenciją³⁹. Todėl pirmojo pagrindo pirma dalis turi būti pripažinta nepriimtina.

37 — Tokiu atveju klausimas dėl nuosavybės atėmimo nekyla, nes pati teisė lieka sporto renginių organizatoriams, kurie visada gali suteikti licencijas arba to nedaryti.

38 — 2007 m. gruodžio 13 d. Sprendimas *United Pan-Europe Communications Belgium ir kt.* (C-250/06, Rink. p. I-11135, 46 punktas).

39 — 2011 m. birželio 9 d. Sprendimas *Evropaïki Dynamiki prieš BCE* (C-401/09 P, Rink. p. I-4911, 55 ir 61 punktai).

51. Pirmojo pagrindo antra dalimi, kuri apima du atskirus kaltinimus, UEFA teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai patvirtino EURO pripažinimą kaip itin reikšmingo visuomenei įvykio.

52. Pirma, Bendrasis Teismas nusprendė, kad vien dėl to, jog EURO yra nurodytas Direktyvos 97/36 18 konstatuojamojoje dalyje, Komisija neprivalėjo reikalauti iš valstybių narių, kad jos atskirai motyvuotų savo sprendimą įtraukti visas varžybas į nacionalinį sąrašą. Antra, Bendrasis Teismas Komisijos pateiktą dviejų klausimų, susijusių su EURO pripažinimu itin reikšmingu įvykiu, analizę pakeitė savąja, t. y. pirma, EURO pripažino nedalomu sporto įvykiu, antra, pritaikė veiksnius, į kuriuos neatsižvelgė Komisija.

53. Pirmiausia kalbant apie kaltinimą, susijusį su Direktyvos 97/36 18 konstatuojamąja dalimi, pastebėtina, kad UEFA argumentai paremti klaidingu minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* supratimu.

54. Pažymėsiu, kad Bendrasis Teismas kelis kartus pateikia nuorodą į Direktyvos 97/36 18 konstatuojamąją dalį, primindamas aptariamą konstatuojamosios dalies išaiškinimą, kurį pateikė minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 44–53 punktuose. Iš tiesų, kaip teisingai nusprendė Bendrasis Teismas, EURO paminėjimas Direktyvos 97/36 18 konstatuojamojoje dalyje kaip itin reikšmingo visuomenei įvykio pavyzdžio savaime negali reikšti tokio įrašymo į nacionalinį sąrašą suderinamumo su Sąjungos teise. Juo labiau EURO paminėjimas Direktyvos 97/36 18 konstatuojamojoje dalyje nereiškia, kad *visais atvejais* visas EURO gali būti įtrauktas į nacionalinį sąrašą, neatsižvelgiant į suinteresuotumą, kurį šios varžybos sukelia atitinkamoje valstybėje narėje. Tačiau, Bendrojo Teismo nuomone, 18 konstatuojamoji dalis reiškia, kad jeigu tam tikra valstybė narė įrašo EURO rungtynes į nacionalinį sąrašą, savo pranešime Komisijai ji neprivalo pateikti atskiro pagrindimo dėl jų „*kaip* itin reikšmingo visuomenei įvykio“.

55. Taigi Bendrasis Teismas teisingai atibojo, viena vertus, tai, kad siekiant įrašyti EURO būtina *kiekvienu atveju* laikytis Direktyvoje 97/36 numatytų reikalavimų, kaip antai, numatytų, be kita ko, jos 21 konstatuojamojoje dalyje, kita vertus, tai, kad pats teisės aktų leidėjas pripažino EURO *kaip* itin reikšmingą visuomenei įvykį. Antai, minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 120 punkte, kurį pateikdama ši pagrindą ginčija UEFA, Bendrasis Teismas teisingai padarė išvadą, kad EURO rungtynių įrašymas į nacionalinį sąrašą negali būti Komisijos laikomas nesuderinamu su Sąjungos teise, jei valstybė narė nepateikė konkrečių motyvų, pagrindžiančių rungtynių, *kaip* itin reikšmingo visuomenei įvykio, pobūdį. Todėl pirmojo pagrindo antros dalies pirmasis kaltinimas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

56. Antra, kalbant apie tariamą motyvų pakeitimą, UEFA kritikuoja, kad Bendrasis Teismas minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 103 punkte patvirtino nedalomą EURO pobūdį, nes Bendrasis Teismas tuo tikslu pasirinko visiškai naujomis faktinėmis aplinkybėmis, kurių nebuvo Sprendime 2007/730 ir kurias jis nurodė aptariamo sprendimo 126–135 punktuose.

57. Iš tiesų, atsakydamas į pirmojoje instancijoje pateiktą pirmąjį pagrindą Bendrasis Teismas minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 103 punkte nusprendė, kad EURO – tai varžybos, kurios gali būti pagrįstai laikomos nedalomu sporto įvykiu, o ne atskirų, skirtingą susidomėjimą keliančių rungtynių visuma. Paskui, aptariamo sprendimo 126–135 punktuose atsakydamas į pirmojoje instancijoje pateiktą trečiąjį pagrindą ir siekdamas atmesti argumentą, kad Komisija padarė teisės klaidą, nes neišreiškė abejonių dėl EURO bendro pobūdžio, Bendrasis Teismas pasirinko UEFA užsakyto tyrimo rezultatais.

58. Priminsiu, kad iš SESV 256 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad tik Bendrasis Teismas kompetentingas, pirma, nustatyti faktines aplinkybes, išskyrus atvejus, kai jo išvados iš esmės neatitinka jam pateiktų bylos dokumentų, ir, antra, šias faktines aplinkybes vertinti. Bendrajam Teismui konstatavus ar įvertinus faktus, pagal SESV 225 straipsnį Teisingumo Teismas turi kompetenciją patikrinti Bendrojo Teismo pateiktą teisinį

šių faktų ir jais remiantis padarytų teisinių išvadų įvertinimą⁴⁰.

59. Teisingumo Teismas taip pat pažymėjo, kad Bendrojo Teismo atliekamas faktinių aplinkybių vertinimas, išskyrus atvejį, kai iškraipomi šiam teismui pateikti įrodymai, nėra teisės klausimas, kurio kontrolę turi vykdyti Teisingumo Teismas⁴¹.

60. Tačiau nagrinėjamu atveju reikia pripažinti, kad savo argumentais, susijusiais, pirma, su tuo, kad EURO nėra nedalomas, antra, su susidomėjimo, kurį kelia kai kurios rungtynių grupės Jungtinėje Karalystėje, įvertinimu, UEFA Teisingumo Teismo prašo patikrinti Bendrojo Teismo pateiktą faktinių aplinkybių įvertinimą.

61. Šiuo klausimu pažymėsiu, kaip teisingai nusprendė Bendrasis Teismas sprendimo 103 punkte, kad pakeistoje Direktyvoje 89/853 nieko nepasakyta dėl EURO nedalomo pobūdžio. Tačiau sporto renginio pobūdžio tyrimas, grindžiamas įvairiomis renginių grupėmis, yra susijęs su faktinėmis aplinkybėmis. Kadangi UEFA neįrodė, kad Bendrasis Teismas kaip nors iškraipė jo nagrinėtas faktines aplinkybes, laikytina, kad pirmojo pagrindo antra dalis yra akivaizdžiai nepriimtina.

62. Tokiomis aplinkybėmis UEFA pateiktas pirmasis pagrindas apeliaciniam skundui pagrįsti negali būti pripažintas pagrįstu, todėl visas turi būti atmestas.

B – Dėl antrojo pagrindo byloje C-201/11 P

63. Pateikdama antrąjį pagrindą, sudarytą iš dviejų dalių, UEFA kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis padarė teisės klaidą, kai taikė konkurenciją reglamentuojančias nuostatas.

64. Pirmoje dalyje UEFA teigia, kad Bendrasis Teismas pažeidė SESV 106 straipsnio 1 dalį. Pirmiausia Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nenagrinėjo pirminio klausimo, ar ši nuostata yra taikoma nagrinėjamu atveju. Be to, Bendrasis Teismas klaidingai padarė išvadą, kad priemonės, kurių ėmėsi Jungtinė Karalystė, neprilygo specialių teisių suteikimui nemokamų kanalų transliuotojams. Bendrasis Teismas pernelyg didelės reikšmės suteikė aplinkybei, kad pagal Jungtinės Karalystės teisės aktus teoriškai draudžiamos išimtinės transliacijos teisės kiekvienam televizijos transliuotojui, nesvarbu, ar jis transliuoja nemokamą, ar mokamą kanalą. Galiausiai iš Bendrojo Teismo analizės matyti, kad blogai išaiškinta „specialių teisių“ pagal SESV 106 straipsnio 1 dalį sąvoka, kuri susideda iš dviejų elementų, t. y. teisė turi būti suteikta valstybės narės aktu ir įmonė – šios teisės turėtoja turi atsidurti geresnėje padėtyje nei jos konkurentai.

65. Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad su SESV 106 straipsniu susijusius klausimus Bendrasis Teismas išnagrinėjo nagrinėdamas pirmojoje instancijoje pateiktą ketvirtąjį pagrindą, atsakydamas į kaltinimą, susijusį su BBC ir ITV tariamai suteiktomis specialiomis teisėmis. Minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 166–168 punktuose teisingai nurodęs teismų praktiką, taikomą specialių ir išimtinių teisių srityje⁴², Bendrasis Teismas pasistengė įrodyti, kad ginčijamiems Jungtinės Karalystės teisės aktams nebūdingos savybės, dėl kurių galėtų būti taikomas SESV 106 straipsnis. Konkrečiai kalbant, to paties sprendimo 170 punkte Bendrasis Teismas nusprendė, kad „Jungtinės Karalystės teisės aktais visiems transliuotojams uždraudžiamas išimtinumas ne tik transliacijos etape, bet ir transliacijos sutarties sudarymo etape, todėl nė vienas šios valstybės narės jurisdikcijai priklausančias transliuotojas negali teisėtai sudaryti į sąrašą įrašyto įvykio išimtinės transliacijos sutarties“. Toliau to sprendimo

40 — Žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimą *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco prieš Komisiją* (C-628/10 P ir C-14/11 P, 84 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

41 — Minėtas Sprendimas *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco prieš Komisiją* (85 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

42 — Žr. to sprendimo 166–168 punktuose nurodytą teismo praktiką.

171 punkte Bendrasis Teismas padarė išvadą, jog „aplinkybė, kad vien tam tikri <...> transliuotojai, kaip antai BBC ir ITV, <...> galiausiai transliuos EURO Jungtinėje Karalystėje, nes jų konkurentai suinteresuoti vien išimtinėmis transliacijomis <...>, neprilygsta specialių ar išimtinių teisių <...> suteikimui“.

66. Todėl, kiek tai susiję su kaltinimu, kad neišnagrinėta, ar taikomas SESV 106 straipsnis, reikia atmesti UEFA teiginius kaip netinkamus.

67. Antra, reikia priminti, kad Teisingumo Teismo kompetencija priimant sprendimą dėl apeliacinio skundo, kuriuo skundžiamas Bendrojo Teismo sprendimas, apsiriboja teisės klausimais. Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmoje pastraipoje esančiame apeliacinio skundo galimų pagrindų sąraše patikslinama, kad apeliacinis skundas gali būti paduotas dėl Bendrojo Teismo padaryto Sąjungos teisės pažeidimo⁴³.

68. Nagrinėjamu atveju normai, kurios pažeidimu remiasi UEFA, be abejonės, taikoma Sąjungos teisė. Tačiau tariamas pažeidimas yra grindžiamas preziumuojama klaida, susijusia su Bendrojo Teismo patektu nacionalinės teisės normos išaiškinimu.

69. Kalbant apie apeliaciniame procese vykdomą Bendrojo Teismo dėl minėtų nacionalinės teisės aktų padarytų išvadų nagrinėjimą, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad jis pirmiausia kompetentingas nagrinėti, ar Bendrasis Teismas, neiškraipė nagrinėjamų nacionalinės teisės nuostatų, antra, nepadarė jų turiniui aiškiai prieštaraujančių išvadų ir galiausiai, ar nagrinėdamas įrodymų visumą, kad nustatytų nagrinėjamų nacionalinės teisės aktų turinį, Bendrasis Teismas kuriam nors iš jų nesuteikė neproporcingos reikšmės, palyginti su kitais įrodymais, jei tai akivaizdžiai matyti iš bylos medžiagos⁴⁴. Kadangi šiuo atveju nė vienam iš šių teiginių negali būti pritarta, šį kaltinimą reikia atmesti kaip nepagrįstą.

70. Trečia, kalbant apie blogą sąvokos „specialios teisės“, kaip ji suprantama SESV 106 straipsnyje, išaiškinimą, pakanka pripažinti, kad argumentai, susiję su tariamų privilegijų suteikimu BBC ir ITV, nebuvo pateikti Bendrajam Teismui ir jais siekiama pakeisti jam pateiktos bylos dalyką. Kadangi UEFA prašymas yra naujas pagrindas, jis turi būti pripažintas nepriimtiniu apeliaciniame procese⁴⁵.

71. Be to, pažymėsiu, jog siekdama, kad būtų patikrintas nacionalinės teisės akto teisėtumas Sąjungos teisės atžvilgiu, UEFA turėjo pareikšti ieškinį nacionaliniame teisme, kuris galėjo pateikti prejudicinį klausimą Teisingumo Teismui.

72. Antrojo pagrindo antroje dalyje UEFA kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis pažeidė kitas Sutarties dėl ESV nuostatas. Ji savo motyvus grindžia prielaida, pagal kurią SESV sutarties 106 straipsnio 1 dalis taikoma nagrinėjamu atveju. Taigi Bendrasis Teismas padarė antrą teisės klaidą, nes neišnagrinėjo klausimo, ar dėl Jungtinės Karalystės nustatytų priemonių BBC ir ITV neatsidūrė tokioje padėtyje, kurioje jos negalėjo atsidurti nepažeidusios konkurencijos teisės, arba padėtyje, kuri joms leido lengviau padaryti konkurencijos teisės pažeidimus.

73. Atsižvelgiant į atsakymą į šio pagrindo pirmą dalį, kuriame siūlau pripažinti, kad Bendrasis Teismas nepažeidė SESV 106 straipsnio, šio pagrindo antros dalies analizė yra perteklinė.

74. Tokiomis aplinkybėmis siūlau Teisingumo Teismui atmesti visą antrąjį pagrindą kaip iš dalies netinkamą, iš dalies nepriimtina ir iš dalies nepagrįstą.

43 — 2011 m. liepos 5 d. Sprendimas *Edwin prieš VRDT* (C-263/09 P, Rink. p. I-5853).

44 — Šiuo klausimu žr. minėtą Sprendimą *Edwin prieš VRDT*.

45 — Žr. 2012 m. liepos 19 d. Sprendimą *Kaizer ir kt. prieš Komisiją* (C-264/11 P, 65 punktą ir jame nurodyta teismo praktiką).

C – Dėl trečiojo pagrindo byloje C-201/11 P

75. Pateikdama trečiąją pagrindą UEFA kaltina Bendrąją Teismą, kad jis padarė teisės klaidą, nes taikė Sutarties nuostatas dėl laisvės teikti paslaugas ir proporcingumo principo. UEFA mano, kad, pirma, Bendrasis Teismas iškraipė jos pagrindą, kuriame jokių būdu neapsiribota argumentu, pagal kurį kai kurios EURO rungtynės, vertinamos atskirai, nėra itin reikšmingi įvykiai.

76. Antrasis Bendrojo Teismo analizės trūkumas tas, kad jis laikėsi prielaidos, jog vien dėl to, kad EURO gali (tai atmeta UEFA) būti laikomas vienu įvykiu ir kad jis visas yra itin reikšmingas visuomenei įvykis, tikslas užtikrinti visuomenei plačias galimybes matyti šio renginio televizijos transliaciją negali būti tinkamai pasiektas mažiau suvaržančiu apribojimu, kaip antai sąrašu, į kurį neįtrauktos kai kurios pasirinktos EURO rungtynės.

77. Bet kuriuo atveju, net darant prielaidą, kad EURO gali būti laikomas nedalomu itin reikšmingu Jungtinės Karalystės visuomenei įvykiu, Komisija privalėjo detaliai išnagrinėti priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumą su Sutarties nuostatomis dėl laisvės teikti paslaugas ir konkurencijos.

78. Pirmiausia dėl motyvų, pateiktų šios išvados 14–25 punktuose, susijusių su pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio išaiškinimu, siūlau Teisingumo Teismui pripažinti, kad Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog Komisija tinkamai įvykdė savo kontrolės pareigą Sprendimo 2007/730 atžvilgiu. Be to, savarankiškai įvertinęs faktines ir teises aplinkybes ir nenusipelnęs nepagrįstų kaltinimų dėl jo sprendimo pateiktuose pagrinduose, Bendrasis Teismas teisingai pritaikė teismo praktiką, susijusią laisvės teikti paslaugas apribojimų pagrindimu ir proporcingumo principo taikymu.

79. Be to, kalbant apie pirmąją UEFA kaltinimą, reikia pripažinti, kad nors UEFA priekaištauja, kad pagrindas iškreiptas, ji trumpai išdėsto savo pirmojoje instancijoje pateiktus teiginius ir pateikia pastabas dėl sprendimo, kurį, jos nuomone, turėjo priimti Bendrasis Teismas dėl diskriminuojamojo ir neproporcingo Jungtinės Karalystės pritaiktų priemonių pobūdžio. Tiesa, UEFA kritikuoja minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 150 punktą, kuriame labai bendrai pakartojami UEFA argumentai. Tačiau kadangi ji tiksliai nenurodė, kurie argumentai Bendrojo Teismo buvo iškraipyti, vien šis teiginys yra pernelyg bendras ir netikslus, kad galėtų būti teisinio vertinimo dalykas⁴⁶. Todėl šie argumentai turi būti atmesti kaip nepriimtini, nes nėra pakankamai detalūs.

80. Kalbant apie to paties UEFA pagrindo antrą dalį, pažymėsiu, kad UEFA argumentai grindžiami klaidingu minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* išaiškinimu. Iš tiesų to 152 punkte, kuriame pateikta išvada, kuria remiantis atmestas pirmojoje instancijoje pateiktas penktasis pagrindas, Bendrasis Teismas patvirtino, kad EURO teisėtai gali būti laikomas itin reikšmingu Jungtinės Karalystės visuomenei įvykiu. Tačiau perskaičius sprendimą nėra jokio pagrindo pripažinti UEFA daromą prielaidą, pagal kurią Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė dėl būdo pasiekti pakeistos Direktyvos 89/552 tikslą užtikrinti visuomenei plačias galimybes matyti tokių renginių televizijos transliaciją. Be to, kalbant apie patikrinimo, kurį privalo atlikti Komisija pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį, apimtį, pažymėtina, kad UEFA šiuo klausimu pateikiama kritika turi būti vertinama kaip nepagrįsta dėl motyvų, nurodytų šios išvados 14–25 punktuose.

81. Pateikdama šio pagrindo trečiąją kaltinimą UEFA teigia, kad Komisija privalėjo atlikti detalią priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Sutarties nuostatomis dėl laisvės teikti paslaugas ir konkurencijos analizę. Atsižvelgiant į minėtą pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio išaiškinimą, kurio siūlau laikyti Teisingumo Teismui, UEFA teiginius reikia atmesti kaip nepagrįstus.

82. Todėl visas trečiasis pagrindas turi būti atmestas kaip iš dalies nepriimtinas ir iš dalies nepagrįstas.

46 — Šiuo klausimu žr. 1999 m. liepos 8 d. Sprendimą *Hercules Chemicals prieš Komisiją* (C-51/92 P, Rink. p. I-4235, 113 punktas).

D – Dėl ketvirtąjo pagrindo byloje C-201/11 P

83. Pateikdama ketvirtąjį pagrindą UEFA teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad vien dėl to, kad EURO gali būti laikomas vienu itin didelės reikšmės įvykiu, pakanka, kad UEFA nuosavybės teisių pažeidimas, kiek tai susiję su kiekvienomis atskiromis rungtynėmis, būtų būtina proporcingas. Tačiau, UEFA nuomone, ši išvada yra klaidinga. Iš tiesų, siekdamas imtis proporcingų veiksmų, Jungtinė Karalystė nacionaliniame sąraše turėjo nurodyti tik svarbiausias EURO rungtynes. Kita vertus, Bendrasis Teismas padarė dar didesnę klaidą, kai neįvertino UEFA nuosavybės teisės nustatytų apribojimų apimtį, o tai jam sutrukdė atlikti klausimo, ar dėl nagrinėjamos priemonės atsiradusi žala buvo neproporcinga, palyginti su siekiamais tikslais, tinkamą analizę. Šių apribojimų apimtį svarbi, nes Jungtinės Karalystės priemonių praktinis poveikis tas, kad vienintelis būdas UEFA gauti mažiausią atlygį už jos transliacijos teises Jungtinėje Karalystėje yra aukcionas, kuriame dalyvauja vienintelis galimas pirkėjas – susietą pasiūlymą pateikiančios BBC ir ITV, o dėl to atlygis už minėtas teises labai sumažėja.

84. Atsižvelgiant į svarstymus, išdėstytus, pirma, šios išvados 28–32 punktuose dėl proporcingumo principo taikymo, antra, šios išvados 33–44 punktuose dėl nuosavybės teisės, UEFA ketvirtąjį pagrindą siūlau atmesti kaip nepagrįstą.

E – Dėl penktojo pagrindo byloje C-201/11 P

85. UEFA penktasis pagrindas susijęs su motyvavimo trūkumu. Iš tiesų ji teigia, kad Sprendimo 2007/730 motyvavimas, kurį Bendrasis Teismas pripažino pakankamu, buvo ypač ribotas, palyginti su motyvavimu, kurio reikalaujama iš Komisijos tokio paties pobūdžio sprendimuose. Taigi Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, nes nepareikalavo, kad Komisija laikytųsi reikalaujamo motyvavimo kiekvieno iš keturių apeliaciniame skunde nurodytų pagrindų atžvilgiu. Tuo remdamasi UEFA patikslino, kokios yra Komisijos pateiktų motyvų pagrįstumo klaidos.

86. UEFA teigimu, aptariamas sprendimas turi būti panaikintas pirmiausia dėl to, kad jame nėra pakankamai motyvų, susijusių su EURO pripažinimu itin reikšmingu visuomenei įvykiu. Be to, kalbant apie Sprendimo 2007/730 motyvus, susijusius su konkurencija, Bendrasis Teismas sprendimo 71 punkte negalėjo nenurodydamas motyvų pripažinti, kad pakanka, jog Sprendime 2007/730 būtų teigiama, kad Jungtinės Karalystės priemonės „sudaro sąlygas veiksmingai ir potencialiai konkurencijai dėl teisių transliuoti nagrinėjamus įvykius įgijimo“.

87. Be to, kalbant apie motyvus, susijusius su laisve teikti paslaugas, UEFA, nurodydama minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* 70 punktą, teigia, kad Bendrasis Teismas UEFA patikėjo užduotį įvertinti proporcingumą, nuo to atleisdamas Komisiją. Be to, Bendrasis Teismas neturėjo pasiremti tariamai privilegijuota padėtimi, kai UEFA prilyginama teisių turėtojais, kad nustatytų, ar Komisijos pateikti motyvai pakankami.

88. Pirmiausia pažymėtina, kad UEFA šiame pagrinde pateikiama kritika iš esmės nurodomi galimi Sprendimo 2007/730 motyvavimo trūkumai, kurie sutampa su kai kuriomis kritinėmis pastabomis dėl minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją*. Taigi šioje penktojo pagrindo dalyje UEFA nurodyti argumentai dėl Sprendimo 2007/730 trūkumų yra prašymas iš naujo išnagrinėti Bendrajam Teismui pateiktą pagrindą, o tai nepatenka į Teisingumo Teismo kompetenciją. Taigi šie argumentai turi būti laikomi akivaizdžiai nepriimtinais⁴⁷.

47 — 2006 m. rugsėjo 12 d. Sprendimas *Reynolds Tobacco ir kt. prieš Komisiją* (C-131/03 P, Rink. p. I-7795, 50 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

89. Be to, dėl minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* pateikiami UEFA argumentai akivaizdžiai nepaneigia Bendrojo Teismo vertinimo, kuris atitinka Teisingumo Teismo praktiką, susijusią su motyvavimo pareiga.

90. Iš tiesų pagal šią teismo praktiką SESV 296 straipsnio antroje pastraipoje reikalaujama motyvacija turi būti pritaikyta prie aptariamo akto pobūdžio ir aiškiai bei nedviprasmiškai atskleisti aktą priėmusios institucijos argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų suvokti priimtose priemonėse motyvus, o kompetentingas teismas – vykdyti kontrolę⁴⁸.

91. Taigi, atsižvelgiant į šios išvados 14–27 punktuose išdėstytus argumentus dėl ribotos kontrolės, kurią atlieka Komisija dėl valstybių narių sudaromų nacionalinių sąrašų, apimties Bendrasis Teismas šiuo klausimu negali pakeisti Komisijos. Todėl jo kontrolės apimtis taip pat turi išlikti apribota.

92. Kiek tai susiję su minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* motyvavimu dėl konkurencijos, to sprendimo 71–73 punktuose Bendrasis Teismas aiškiai nurodė priežastis, dėl kurių Sprendimo 2007/730 motyvai, kuriuose, beje, ir, atvirkščiai, nei teigia UEFA, pateikta nuoroda į suderinamumą konkurencijos teisės atžvilgiu, buvo pakankami ir leido, pirma, UEFA suprasti Komisijos argumentus, antra, Bendrajam Teismui vykdyti su tuo susijusią kontrolę⁴⁹.

93. Dėl minėto Sprendimo *UEFA prieš Komisiją* motyvavimo dėl laisvės teikti paslaugas reikia pripažinti, kad to sprendimo 70 punkte Bendrasis Teismas iš tiesų nusprendė, kad, kalbant apie Sprendimo 2007/730 motyvavimą, UEFA „turi galimybę išnagrinėti, ar yra duomenų, leidžiančių <...> įrodyti, kad visų šių varžybų rungtynių įrašymas į <...> sąrašą yra neproporcingas“. Šiuo atveju pakanka nurodyti, kad ši ištrauka turi būti skaitoma atsižvelgiant į to sprendimo 62 punktą, kuriame Bendrasis Teismas teisingai nurodė su motyvavimo pareigos apimtimi susijusią Teisingumo Teismo praktiką, kuria siekiama leisti suinteresuotiems asmenims sužinoti priimto akto motyvus. Todėl teiginys, pagal kurį Bendrasis Teismas nustatė UEFA pareigą įvertinti proporcingumą, yra klaidingas ir turi būti atmestas.

94. Galiausiai dėl nepakankamo motyvavimo, susijusio su nuosavybės teisės pažeidimu, pažymėsiu, kad Bendrasis Teismas ne tik pernelyg lengvai, mano manymu, pripažino, kad Sprendimu 2007/730 ši teisė apribota, bet ir išnagrinėjo tokio apribojimo suderinamumą su Sąjungos teisės principais, atsakydamas į pirmojoje instancijoje pateiktą šeštąjį pagrindą. Atsižvelgiant į atsakymą, kurį siūlau pateikti į UEFA apeliacinio skundo ketvirtąjį pagrindą, šio kaltinimo nagrinėjimas yra perteklinis.

95. Atsižvelgiant į visus pateiktus vertinimus, penktajam pagrindui negali būti pritarta.

V – Apeliaciniai skundai bylose C-204/11 P ir C-205/11 P

96. Grįsdama apeliacinį skundą byloje C-204/11 P FIFA nurodo tris pagrindus. Grįsdama apeliacinį skundą byloje C-205/11 P ji nurodo keturis pagrindus. Pažymėsiu, kad šiuose dviejuose apeliaciniuose skunduose pateikti pagrindai sutampa ir nurodyti priekaištai didžiąja dalimi yra labai panašūs. Todėl, nepaisant sunkumų, kurių kyla kartu nagrinėjant dėl dviejų skirtingų Bendrojo Teismo sprendimų pateiktus kaltinimus, siūlau kartu nagrinėti byloje C-204/11 P ir byloje C-204/11 P pateiktus teiginius.

48 — 2011 m. sausio 20 d. Sprendimas *General Química ir kt. prieš Komisiją* (C-90/09 P, Rink. p. I-1, 59 punktą ir jame nurodyta teismo praktiką).

49 — Taip pat pažymėtina, kad UEFA nuoroda į to sprendimo 71 punktą yra neteisinga, nes Bendrasis Teismas jame tik pacitavo Sprendimo 2007/730 20 konstatuojamąją dalį, nepateikęs pagrindimo dėl nagrinėjamų priemonių suderinamumo su konkurencijos teise.

A – Dėl pirmojo pagrindo byloje C-204/11 P ir dėl pirmojo pagrindo byloje C-205/11 P

97. Kalbant, pirma, apie minėtą Sprendimą *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) dėl Sprendimo 2007/479, susijusio su Belgijos Karalystės nustatytais priemonėmis, ir, antra, apie minėtą Sprendimą *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) dėl Sprendimo 2007/730, susijusio su Jungtinės Karalystės nustatytais priemonėmis, pažymėtina, jog FIFA nurodo, kad minėtų sprendimų motyvai prieštaringi, nenuoseklūs ir nepakankami, kiek jie susiję su klausimu, ar FIFA Pasaulio futbolo taurė laikytina itin reikšmingu visuomenei įvykiu. Įvairiais argumentais Bendrasis Teismas visų pirma pateikė nenuoseklus argumentus dėl Pasaulio futbolo taurės, jo nuomone, tikrojo pobūdžio. Be to, panašu, kad Bendrasis Teismas laikėsi nevienodos ir nesuderinamos pozicijos, pirma, patvirtindamas, kad Pasaulio futbolo taurė kaip renginys yra nedalomas, antra, teigdamas, kad konkretūs argumentai gali parodyti, jog yra kitaip.

98. Be to, FIFA teigimu, pripažindamas, kad pranešančioji valstybė narė neprivalo nurodyti konkrečių priežasčių įrašyti visą Pasaulio futbolo taurę į sąrašą, Bendrasis Teismas neleidžia Komisijai atidžiai patikrinti ir išsamiai įvertinti priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Sąjungos teise, kaip to reikalaujama pagal Pirmosios instancijos sprendimą *Infront WM prieš Komisiją*⁵⁰.

99. Bendrojo Teismo motyvai sprendimuose *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07 ir T-68/08) prilygsta neteisėtam įrodinėjimo naštos perkėlimui. Galiausiai Bendrasis Teismas, nurodęs priežastis, kurių nėra Sprendimuose 2007/479 ir 2007/730, peržengė teisminės kontrolės ribas.

100. Pirmiausia pažymėtina, kad šiuose pagrinduose FIFA painioja, viena vertus, klausimus, susijusius su Komisijos atliekamos nacionalinių sąrašų pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį kontrolės apimtimi ir su jai taikomos teisminės kontrolės apimtimi, su, kita vertus, klausimais, susijusiais su FIFA Pasaulio futbolo taurės, kaip itin reikšmingo valstybės narės visuomenei įvykio, nedalomumo pripažinimu.

101. Kalbant apie pirmąjį aspektą, pažymėsiu, kad dėl priežasčių, susijusių su Komisijos galių pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį apimtimi, nurodytų šios išvados 14–25 punktuose, reikia pripažinti, kad FIFA priekaištai yra nepagrįsti.

102. Kalbant apie antrąjį aspektą, reikia pripažinti, jog savo argumentais, kad Pasaulio futbolo taurė nėra nedaloma ir kad šių varžybų rungtynės sukelia susidomėjimą, FIFA Teisingumo Teismo prašo patikrinti Bendrojo Teismo atliktą faktinių aplinkybių įvertinimą. Tačiau šių faktinių aplinkybių vertinimas nėra Teisingumo Teismo kontrolei pateiktinas teisės klausimas, išskyrus atvejus, kai Bendrasis Teismas iškraipė jam pateiktus įrodymus⁵¹. Taigi šie argumentai turi būti pripažinti nepriimtinais.

103. Bet kuriuo atveju reikia pripažinti netinkamu kaltinimą, susijusį su tariamu motyvų prieštaravimu, iliustruojamą įvairiomis citatomis iš minėtų sprendimų *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07 ir T-68/08), kurios atskirtos nuo jų konteksto, nes aptariamuose sprendimuose pateikiama pakankamai teisinių priežasčių, dėl kurių Bendrasis Teismas nusprendė, kad Komisija tinkamai įvykdė savo kontrolės pareigą pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį.

104. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti pirmąjį pagrindą byloje C-204/11 P ir pirmąjį pagrindą byloje C-205/11 P kaip iš dalies nepagrįstus ir iš dalies nepriimtinus.

50 — 2005 m. gruodžio 15 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimas *Infront WM prieš Komisiją* (T-33/01, Rink. p. II-5897).

51 — Minėtas Sprendimas *Alliance One International ir Standard Commercial Tobacco prieš Komisiją* (85 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

B – Dėl antrojo pagrindo byloje C-204/11 P ir trečiojo pagrindo byloje C-205/11 P

105. Pateikdama antrąją pagrindą byloje C-204/11 P ir trečiąją pagrindą byloje C-205/11 P FIFA priekaištauja Bendrajam Teismui, kad jis klaidingai nusprendė, jog Komisija pateikė pakankamai įrodymų ir nurodė tinkamas priežastis, kad būtų pagrįstos išvados, pagal kurias visa Pasaulio futbolo taurė pripažinta itin reikšmingu visuomenei įvykiu. Šiuo aspektu, pirma, Bendrasis Teismas neišnagrinėjo FIFA argumento, susijusio su duomenų, į kuriuos turėjo atsižvelgti Komisija priimdama sprendimus 2007/479 ir 2007/730, rūšimi ir data. Antra, Bendrasis Teismas pasirinko priežastimis, kurios nenurodytos minėtuose sprendimuose. Trečia, FIFA nurodo, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai atsisakė suteikti kokią nors reikšmę kitų valstybių narių, kurios Pasaulio futbolo taurės „normalių“ rungtynių neįtraukė į nacionalinius sąrašus, patirčiai.

106. Ketvirta, Bendrasis Teismas padarė klaidų, kai aiškino kriterijus, kuriais remiantis buvo pripažinta Pasaulio futbolo taurės itin didelė reikšmė visuomenei.

107. Pirmiausia, FIFA nuomone, Teismas neteisingai patvirtino Komisijos išvadą, pagal kurią visa Pasaulio futbolo taurė atitiko kriterijų, susijusį su jos „ypatingu atgarsiu“ Belgijoje ir Jungtinėje Karalystėje, ir nusprendė, kad Komisija pakankamai ir teisingai pagrindė šią išvadą. Be to, kalbant apie antrąjį kriterijų, nurodytą Sprendimo 2007/479 16 konstatuojamojoje dalyje ir Sprendimo 2007/730 18 konstatuojamojoje dalyje, pažymėtina, kad Bendrasis Teismas pateikė motyvus, kurių nebuvo pateikusi Komisija, siekdamas pagrįsti nuomonę, kad visa Pasaulio futbolo taurė tradiciškai transliuojama per nemokamus televizijos kanalus. Galiausiai Bendrasis Teismas padarė klaidą patvirtinęs Komisijos išvadą, pagal kurią kriterijaus, susijusio su didelio televizijos žiūrovų dėmesiu Pasaulio futbolo taurės „normalioms“ rungtynėms, reikalavimas įvykdytas, ir nusprendęs, kad Komisija pakankamai pagrindė savo išvadą.

108. Pirma, kalbant apie kaltinimą dėl tariamo motyvavimo trūkumo, reikia pažymėti, kad klausimą dėl informacijos apie duomenis, kuriais remiantis priimtas Sprendimas 2007/479, nebuvimo FIFA iškėlė šeštajame pagrinde pirmojoje instancijoje byloje *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07), susijusiame su to sprendimo motyvavimo trūkumu. Tiesa, minėtame Sprendime *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) Bendrasis Teismas konkrečiai nepateikė atsakymo dėl duomenų, į kuriuos turėjo atsižvelgti Komisija. Tačiau jis neprivalėjo to daryti, nes pakankamai teisės požiūriu paaiškino savo motyvus ir pasirinko argumentais, išdėstytais to sprendimo 68–74 punktuose tam, kad pateiktų išsamų atsakymą į jam pateiktą pagrindą. Taigi šis pirmasis kaltinimas yra nepagrįstas.

109. Kalbant apie minėtą Sprendimą *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08), pirmajame pagrinde pirmojoje instancijoje FIFA teigė, kad priimdama Sprendimą 2007/730 Komisija turėjo atsižvelgti į visas aplinkybes, kaip antai Pasaulio futbolo taurės žiūrovų skaičių 1998–2002 m. ir 2006 m., taip pat į Komisijos ir Jungtinės Karalystės institucijų susirašinėjimo turinį nuo 2006 m. rugpjūčio mėn. iki 2007 m. vasario mėnesio. Šiuo klausimu pastebėtina, kad po to, kai, atsižvelgęs į teisingą pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio išaiškinimą, Bendrasis Teismas minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 67–72 punktuose išnagrinėjo Sprendimo 2007/730 motyvavimo klausimą, jis atsakė į šiuos teiginius aptariamo sprendimo 74 ir 75 punktuose. Tuo remdamasis jis teisingai nustatė išvados, pagal kurią Sprendimo 2007/730 motyvavimas pakankamas, teisinius padarinius nusprendęs, kad Komisija negali būti kaltinama tuo, kad neaptarė daugiau aplinkybių, įskaitant tų, kurios neegzistavo sudarant nacionalinį sąrašą. Taigi šis kaltinimas laikytinas nepagrįstu.

110. Kalbant apie antrąjį kaltinimą, pastebėtina, kad minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) 71 punkte teisingai išaiškinęs Direktyvos 97/36 18 konstatuojamąją dalį, Bendrasis Teismas, atsižvelgęs į teismo praktiką dėl pareigos motyvuoti, pateikė teisės požiūriu pakankamai argumentų, pagal kuriuos FIFA galėjo nustatyti motyvus, kuriais grindžiamas Komisijos sprendimas patvirtinti visų Pasaulio futbolo taurės rungtynių įrašymą į nacionalinį Belgijos Karalystės sąrašą. Taip Bendrasis Teismas

tinkamai įvykdė savo teisminės kontrolės pareigą ir pareigą motyvuoti. Identiškai, atsižvelgęs į Direktyvos 97/36 18 konstatuojamosios dalies išaiškinimą, Bendrasis Teismas įvykdė savo kontrolės pareigą ir pareigą motyvuoti minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 69–72 punktuose. Todėl šis kaltinimas laikytinas nepagrįstu.

111. Kalbant apie trečiąjį kaltinimą, svarbu konstatuoti, kad, pirma, kadangi pirmojoje instancijoje minėtoje byloje *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) FIFA detaliai konkrečiame kaltinime neiškėlė valstybių narių patirties palyginimo klausimo, kad būtų išnagrinėtas pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį priimtų sprendimų teisėtumas, ji negali teisėtai remtis klaida, kurią Bendrasis Teismas padarė šiuo aspektu. Antra, pažymėsiu, kad minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 133 punkte Bendrasis Teismas visiškai atsakė į FIFA argumentą, susijusį su tuo, kad Komisija neatsižvelgė į aplinkybę, jog kitos valstybės narės į nacionalinius sąrašus iš esmės įrašė „svarbias“ Pasaulio futbolo taurės rungtynes. Bet kuriuo atveju, atsižvelgiant į didelę valstybėms narėms suteiktą diskreciją sudarant nacionalinius sąrašus, reikia atmesti argumentus dėl kitų valstybių narių patirties palyginimo. Taigi šis kaltinimas yra nepagrįstas.

112. Kalbant apie ketvirtąjį kaltinimą, susijusį su Bendrojo Teismo pateiktu ypatingo atgarsio kriterijaus ir su televizijos transliacijos problemų išaiškinimu bei su kriterijaus, susijusio su didele „normalių“ rungtynių pritraukiamų televizijos žiūrovų dalimi, analize, svarbu pažymėti, kad FIFA šiame pagrinde kritikuoja tą dalį skundžiamų sprendimų motyvų, kuriuos Bendrasis Teismas, mano manymu, pateikė papildomai. Iš tiesų Bendrasis Teismas, atmetęs pagrindą, susijusį su pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio 1 dalies pažeidimu, pasirėmė pagrindiniais argumentais, išdėstytais minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) 94–00 ir 117–119 punktuose, ir argumentais, išdėstytais minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/07) 112–118 punktuose. Todėl aptariamai FIFA kaltinimai turi būti atmesti kaip netinkami arba bet kuriuo atveju nepriimtini, nes jie susiję su Bendrojo Teismo išnagrinėtomis faktinėmis aplinkybėmis, kurių iškraipymo FIFA neįrodė.

113. Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, antrąjį pagrindą byloje C-204/11 P ir trečiąjį pagrindą byloje C-205/11 P reikia atmesti kaip iš dalies nepagrįstus ir iš dalies netinkamus.

C – Dėl trečiojo pagrindo pirmos ir antros dalies byloje C-204/11 P ir dėl ketvirtojo pagrindo pirmos ir trečios dalies byloje C-205/11 P

114. Trečiojo pagrindo pirmoje dalyje byloje C-204/11 P ir ketvirtojo pagrindo pirmoje dalyje byloje C-205/11 P FIFA kaltina Bendrąjį Teismą visų pirma tuo, kad jis padarė klaidą, kai nagrinėjo laisvės teikti paslaugas ir įsisteigimo laisvės apribojimų, kylančių dėl nagrinėjamų nacionalinių priemonių, proporcingumą. Iš tiesų ji teigia, kad Komisija, o ne Bendrasis Teismas turėjo nagrinėti tokius apribojimus.

115. Be to, Bendrasis Teismas padarė klaidą, kai nusprendė, kad tikslas užtikrinti visuomenei plačias galimybes sužinoti apie televizijos nušviečiamus itin reikšmingus visuomenei įvykius ir teisė į informaciją pateisina sprendimais 2007/479 ir 2007/730 nustatytus apribojimus. Visuomenės plačios galimybės sužinoti nėra neribota prieiga. Be to, Komisija negalėjo atlikti riboto priemonių, apie kurias pranešta, suderinamumo su Sąjungos teise patikrinimo. Bendrasis Teismas turėjo nuspręsti, kad ji turi atlikti „atidų“ patikrinimą ir „išsamų įvertinimą“ pagal minėtame Sprendime *Infront WM prieš Komisiją* nustatytą reikalavimą.

116. Galiausiai Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad Komisija pakankamai motyvavo savo išvadą dėl laisvės teikti paslaugas apribojimų proporcingumo.

117. Trečiojo pagrindo antroje dalyje byloje C-204/11 P ir ketvirtojo pagrindo antroje dalyje byloje C-205/11 P FIFA tvirtina, kad Bendrasis Teismas turėjo padaryti išvadą, jog neatsižvelgusi į nuosavybės teisės apribojimus, nustatytus sprendimais 2007/479 ir 2007/730, Komisija pažeidė pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio 2 dalį ir Sutartį. Be to, Bendrasis Teismas padarė klaidą nusprendęs, kad FIFA nuosavybės teisės apribojimais yra proporcingi siekiant įgyvendinti siekiamą tikslą.

118. Ketvirtojo pagrindo trečioje dalyje byloje C-205/11 P FIFA kaltina Bendrąjį Teismą, kad padarė teisės klaidų nagrinėjant konkurencijos teisės normas. Pirma, Bendrasis Teismas padarė klaidą nusprendęs, kad Komisija neprivalėjo atlikti gilesnės analizės, nei atliko. Antra, FIFA kaltina Bendrąjį Teismą, kad jis pripažino, jog priemonės, apie kurias pranešė Jungtinė Karalystė, nesuteikė BBC ir ITV specialių teisių, kaip jos suprantamos pagal SESV 106 straipsnio 1 dalį. Ši išvada grindžiama tik formaliais ir teoriniais argumentais.

119. Pirma, pažymėsiu, kad dauguma šiuose kaltinimuose pateikiamų teiginių gali būti atmesti kaip nepagrįsti, atsižvelgiant į su pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio išaiškinimu susijusius argumentus, pateiktus šios išvados 14–25 punktuose.

120. Iš tiesų minėtuose sprendimuose *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07 ir T-68/08) Bendrasis Teismas teisingai pritaikė pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį nusprendęs, kad valstybės narės turi didelę diskreciją sudaryti nacionalinius sąrašus, todėl pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį Komisijai tenkančios kontrolės apimtis yra riboto pobūdžio. Jis teisės požiūriu tinkamai nustatė šios išvados teisinius padarinius, be kita ko, minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-358/07) 52, 73–74 ir 114–115 punktuose ir minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 48, 71–76 ir 112 punktuose.

121. Be to, atsižvelgiant į šios išvados 26–27 punktuose nurodytus argumentus dėl ribotos Bendrojo Teismo vykdomos Komisijos sprendimų kontrolės pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį, Bendrasis Teismas negali šiuo klausimu veikti vietoj Komisijos. Todėl jo kontrolės apimtis taip pat turi išlikti ribota.

122. Antra, dėl Komisijos atlikto nacionalinių sąrašų proporcingumo įvertinimo pripažįstu, kad sprendimų 2007/730 ir 2007/479 motyvai šiuo aspektu iš pirmo žvilgsnio gali atrodyti paviršutiniški. Tačiau atsižvelgiant į šios išvados 28–32 punktus, kadangi interesų, kurie gali būti svarbūs siekiant taikyti proporcingumo principą pagrindinių laisvių išimčių atžvilgiu, vertinimą jau atliko Sąjungos teisės aktų leidėjas, Komisijos vaidmuo turi būti suprantamas kaip papildomas ir neišvengiamai ribotas, atsižvelgiant į ribotą kontrolės pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį apimtį.

123. Apskritai manau, kad pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį priimtų sprendimų motyvai turi būti vertinami kaip visuma, kad tokie aktai nebūtų padalyti dėl kiekvieno iš įvykių, kuriuos suinteresuota valstybė narė pripažįsta itin reikšmingais visuomenei. Todėl Komisija gali pagrįstai keisti savo vertinimą ir nustatyti įvairaus detalumo motyvus pagal atitinkamus įvykius. Pavyzdžiui, kalbant apie Direktyvos 97/36 18 konstatuojamojoje dalyje numatytus įvykius, motyvai gali būti trumpi, tačiau nekils automatinio požiūrio pavojus ir bus laikytasi gero administravimo principo. Kalbant apie kitus pasirinktus įvykius, pažymėtina, kad Komisija gali pasistengti pateikti daugiau aplinkybių, bet vis dėlto laikydamasi pakeistoje Direktyvoje 89/552 nustatytų ribų. Galiausiai Komisijos sprendimo motyvų visuma turi būti pakankama, kad Bendrasis Teismas galėtų vykdyti savo teisminę kontrolę, kuri taip pat turi likti ribota.

124. Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, Bendrasis Teismas teisingai patvirtino, pirma, Sprendimo 2007/479 teisėtumą minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-385/07) 117–119 punktuose ir, antra Sprendimo 2007/730 teisėtumą minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 160–164 punktuose.

125. Trečia, kalbant apie nuosavybės teisės pažeidimą, atsižvelgdamas į šios išvados 33–44 punktuose išdėstytus argumentus, siūlau atmesti šį kaltinimą kaip nepagrįstą.

126. Kalbant apie ketvirtojo pagrindo trečią dalį byloje C-205/11 P, pakanka konstatuoti, kad atsižvelgiant į diskreciją, kurią turi Komisija pagal pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnį, Bendrasis Teismas teisingai minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 173 punkte nusprendė, kad Komisija neprivalėjo atlikti išsamesnės analizės, nei atliko. Antra, būtent savarankiškai įvertinęs faktines aplinkybes atsižvelgdamas į pakeistą Direktyvą 89/552, Bendrasis Teismas galėjo nuspręsti, kad specialių teisių suteikimo klausimas nagrinėjamu atveju nekyla.

127. Atsižvelgdamas į tai, kas pasakyta, siūlau trečiojo pagrindo pirmą ir antrą dalis byloje C-204/11 P ir ketvirtojo pagrindo pirmą ir antrą dalis byloje C-205/11 P atmesti kaip nepagrįstas.

D – Dėl antrojo pagrindo byloje C-205/11 P

128. Šiame pagrinde FIFA teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai patvirtino Komisijos išvadą, pagal kurią Pasaulio futbolo taurės „normalios“ rungtynės į Jungtinės Karalystės nacionalinį sąrašą buvo įrašytos laikantis aiškios ir skaidrios procedūros. Konkrečiai kalbant, FIFA teigia, kad, atvirkščiai, nei nusprendė Bendrasis Teismas, aplinkybė, jog tam tikri tarnautojai ar tam tikros patarėnčiosios institucijos, neperžengdamos savo įgaliojimų ribų, rekomendavo Jungtinės Karalystės kultūros, žiniasklaidos ir sporto ministrui įrašyti į sąrašą vien „svarbias“ rungtynes, sukelia Komisijos pareigą paaiškinti, kodėl ministras nepadarė klaidos laikydamasis kitokios pozicijos. Ji priduria, kad Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog Komisija turėjo teisę atsižvelgti į vėliau nei sudarytas nacionalinis sąrašas, apie kurį pranešta, atsiradusias aplinkybes.

129. Šiuo klausimu pažymėtina, kad argumentus, susijusius su aiškumo ir skaidrumo per Jungtinės Karalystės nacionalinio sąrašo sudarymo procedūrą reikalavimų pažeidimu, FIFA buvo nurodžiusi, kai pateikė antrąjį pagrindą pirmojoje instancijoje. Atsakydamas į teiginius dėl tariamos Komisijos vertinimo klaidos ir minėto Sprendimo *FIFA prieš Komisiją* (T-68/08) 84–89 punktuose pateiktą teisingą pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnio išaiškinimą, Bendrasis Teismas aptariamo sprendimo 96 punkte teisingai atmetė FIFA reikalavimus. Iš tiesų pažymėtina, kad pakeistos Direktyvos 89/552 3a straipsnis nenustato jokių privalomų konsultacijų, kurių turėtų laikytis nacionalinės institucijos arba Komisija. Todėl rengdamos nacionalinius sąrašus jos nėra saistomos nuomonių ir neprivalo atskirai atsakyti į joms pateiktus komentarus. Taigi šis pagrindas yra nepagrįstas.

VI – Išvada

130. Apibendrinamas siūlau Teisingumo Teismui priimti tokį sprendimą:

1. Atmesti apeliacinį skundą byloje C-201/11 P. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnį įpareigoti UEFA padengti savo ir Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas, patirtas dėl šio apeliacinio skundo.
2. Atmesti apeliacinį skundą byloje C-204/11 P. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnį įpareigoti FIFA padengti savo ir Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas, patirtas dėl šio apeliacinio skundo.
3. Atmesti apeliacinį skundą byloje C-205/11 P. Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 138 straipsnį įpareigoti FIFA padengti savo ir Europos Komisijos bylinėjimosi išlaidas patirtas dėl šio apeliacinio skundo.

4. Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė ir Belgijos Karalystė padengia savo patirtas išlaidas pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 140 straipsnį.